

Aaf Brandt Corstius

Het jaar dat ik 30 werd

MEULENHOF

Voor Liesje (en haar groene stift)

De teksten in dit boek verschenen eerder in gewijzigde vorm in *Folia*, *NRC* en *Het Parool*.

ISBN 978-90-896-8295-6
ISBN 978-94-023-0299-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6043-5 (audio)
NUR 320

Eerste druk 2006
Tiende, gewijzigde druk 2024

Copyright © 2006, 2014 Aaf Brandt Corstius en
Meulenhoff Boekeryj bv
Omslagontwerp: Alexandra de Vries
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Auteursfoto © Pauline Niks

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Meneertje	5
Een joods bejaardentehuis in Chinatown	19
Heimwee zit in het maag-darmkanaal	34
Goed voornemen: verlichtende lectuur lezen	39
Fulltime logeren	42
Goed voornemen: zangstem ontwikkelen	58
Gelukkig heb ik een sterke rug	61
Goed voornemen: zonder schaamte meezingen	
met mijn iPod	77
De groepsreis	80
Goed voornemen: flexibel yogamens worden	87
Niemand houdt van mij, behalve een kat waar ik geld	
voor heb betaald	90
Goed voornemen: niet meer naar de uitverkoop	103
Onder kleuters	106
Een vinger in Senegal	122
Goed voornemen: niet meer naar de	
schoonheidsspecialiste	136

Ik moet de familie bij elkaar houden 139
Goed voornemen: niet meer huilen bij Dolly Parton 153
Wild en passioneel onkruid 155
Restanten Japanse mix 169
Goed voornemen: niet meer vier jaar in een non-relatie
blijven hangen 182
Hoe het allemaal verder is gegaan met de mensen en
dieren in dit boek 187

Meneertje

Waarin we lezen hoe verliefd Aaf is op Meneertje Knipperlicht, maar hoe ontzettend onhandig dat is aangezien hij tienduizenden kilometers bij haar vandaan woont en niet van plan is om enigszins haar kant op te schuiven. Omdat hij een heel moeilijk mens is. Maar daar komen we nog op terug.

Morgenochtend moet ik om vijf uur op. Ik weet hoe dat gaat bij mij. Des te vroeger op, des te minder slaap. Logisch, dat weet ik. Maar het is echt véél minder slaap, want juist als ik weinig slaaptijd heb, ben ik een groot deel van de nacht (en die nacht is kort, dus dat grote deel is eigenlijk de hele nacht) bezig met, nou ja, met van alles wat niets met slapen te maken heeft.

Op het moment dat ik in de eerste remslaap zou moeten geraken, gaan mijn gedachten uit naar de kop earl-greythee die ik voor het naar bed gaan heb gedronken.

Stom, stom, stom. In thee zit theïne, dat is een soort cafeïne, en dat is weer een soort cocaïne. Ik heb mezelf dus eigenlijk een oppeppende drug gegeven, vlak voor deze zo cruciale enkele uren slaap.

Ik leid mezelf uit mijn neerwaartse gedachtespiraal door het licht aan te doen en te checken of mijn wekker goed staat afgesteld. Ik check ook even de tijd die er nu op staat – is het op dit moment echt zeven over twaalf, even kijken naar de kerkklok buiten, het klopt, dan weer kijken naar de ingestelde wektijd, klopt ook, kijken of secondeknipperaartje wel knippert – hé, knippert hij niet langzamer dan anders? Zijn de batterijen op? Aaf, doe het licht uit.

Dan komt het uren tellen. Nee, geen schaaapjes. Het is nu half een, dat betekent dat ik nog vierenhalf uur kan slapen, dat is niet veel. Nu is het één uur, dat betekent dat ik nog vier uur kan slapen, dat is echt heel weinig. Het is nu half twee, dat betekent dat ik al bijna mijn tanden moet gaan poetsen en me mentaal moet voorbereiden op de koude vloer en op het ontbijt. (Heb ik wel iets in huis? Ontbijten is heel belangrijk!)

Dit wordt gevolgd door ‘ik heb het te warm’ – ‘ik heb het te koud’, door dekbed over hoofd trekken en concluderen dat je dan ook niet lekker slaapt, door ogen wijd openhouden en hopen dat ze vanzelf dichtvallen, door

boek willen lezen maar niet doen, want dan vind ik het misschien spannend, door mug horen of toch weer niet, toch weer mug horen, licht aan, mug is er niet, licht uit, mug is terug, gillen tegen denkbeeldige mug, moeten plassen, koppig in bed blijven liggen en denken: dat plasgevoel verdwijnt vanzelf wel, toch heel nodig moeten (die thee!), in het donker naar wc trippelen, hoofd stoten tegen iets wat er al honderd jaar zit (een deur), weer boos een beetje gillen, wc-rol in wc laten vallen, vissen naar wc-papier met wc-borstel.

Tijdens dit werkje de wekker horen afgaan.

Zo gaat het elke keer als ik afreis naar Meneertje Knipperlicht. Meneertje Knipperlicht is nu al een paar jaar in mijn leven. Of nou ja, in mijn leven – hij staat er eigenlijk redelijk ver buiten, aangezien hij in New York woont en ik in Amsterdam. Wie legt het nou aan met een man in New York? Met een gewone Nederlander nog wel, niet eens een exotische Amerikaan? Ik dus. Vandaar ook het knipperlichtaspect. Soms wordt de afstand me te veel, en dan maak ik het uit. Maar eigenlijk gaat het daarna altijd vrij rap weer aan.

Er zijn mensen (maar die mensen hebben te veel psychologieboeken gelezen) die denken dat ik het expres heb aangelegd met iemand die zo ver weg woont omdat

ik bindingsangst heb. Maar dan zeg ik: ho even, ik heb geen bindingsangst, Meneertje Knipperlicht heeft bindingsangst! En dan loop ik weg en wil ik niet meer met ze praten.

Een langeafstandsrelatie (een LDR, Long Distance Relationship, heet dat op internetfora van zielige mensen die ook een langeafstandsrelatie hebben – niet dat ik ooit iets op die fora heb geschreven, maar ik heb ze wel gezien) heeft ook voordelen. Lekker veel spanning! Een langeafstandsrelatie heeft ook nadelen. Lekker veel spanning! Maar Meneertje heeft nergens last van. Die vindt het gewoon ‘leuk’ als hij mij weer ziet en hij ‘verheugt’ zich. Hij begrijpt niet waarom ik zo veel maag- en andere problemen heb als ik hem bijna weer zie, of bijna weer afscheid moet nemen, of hem mis.

Alles wat we doen wordt beïnvloed door die afstand. Ruziemaken, bijvoorbeeld, is iets wat ik heel goed kan. De kunst van het ruziën wordt in mijn familie al generaties lang overgedragen van vader op zoon en van moeder op dochter en vice versa, en ik versta deze edele kunst dus ook. Maar ruziemaken met Meneertje is altijd ingewikkeld vanwege het detail dat hij ver bij mij vandaan woont. Ik bewaar de betere ruzies daarom het liefst voor als we samen zijn, zodat ik dingen kan doen als 1) zwijgen 2) de voor de spiegel ingeoeffende boze gezichten in

praktijk brengen of 3) wegrennen; allemaal handelingen die weinig effect hebben als je ze tijdens een transatlantisch telefoongesprek uitoefent.

Dit weekend zagen we elkaar even in Brussel, waar hij voor zijn werk moest zijn. Zaterdag waren we nog koek en ei, maar zondag werd ik alsmaar bozer. Meneertje gaf me niet genoeg aandacht, volgens mij, hij ging steeds met anderen socializen, en ik lag – vond ik – duidelijk links. Toen ik ook nog zag dat hij een meisje haar arm (ja, je leest het goed, haar *arm*) aanraakte, was ik des duivels. Dus ik deed 3) ik rende weg, naar het station.

Toen ik alleen in de trein naar Amsterdam zat, belde hij. Gelukkig, want ik begon hem al een beetje te missen. En hier hebben we meteen het probleem met ruzie-maken op de lange afstand: omdat je elkaar niet ziet, of heel weinig, of alleen maar een weekendje en dan weer niet, is het bijna niet mogelijk om koppig boos te blijven (iets waar ik normaal gesproken een groot talent voor heb, zie de hierboven beschreven familietraditie). Ik slaagde er nog in om redelijk kwaad over te komen, en we hingen op met ‘Nou dag’, ‘Ja dag’. Na tien minuten zat dit me dwars. We hadden geen ‘kusjes’ gezegd. Dat was niet goed. Dus belde ik terug, voor nog wat gekibbel, afgesloten met ‘kusjes’. Nog steeds zat het me niet lekker. Dus ik stuurde een sms. Drie minuten verstreken,

en er kwam geen antwoord. Ik belde dus maar weer. Maar daar ging het zowat mis: ik zei al bijna dingen als 'liefje' en 'poelie poelie'. Ik hing maar gauw op, voordat mijn geloofwaardigheid als ruziemaker er helemaal aan ging.

De rest van de treinrit liet ik mijn telefoon liggen en projecteerde ik al mijn liefdes-/spijt-/goedmaakgevoelens uit arren moede maar op de bos bloemen die ik vlak voor vertrek van Meneertje had gekregen. Ik gooide steeds kleine scheutjes Evian over het boeket heen. Dit tot ergernis van de reizigers om mij heen. Ik wilde het ze uitleggen: ik ben ook maar een zielig meisje met een langeafstandsrelatie op wie ik nu heel boos zou moeten zijn, maar dat lukt me niet want we hebben elkaar al twee uur niet gezien en nu is het missen alweer begonnen en met missen kun je niet boos zijn maar wil je dingen als 'poelie poelie' zeggen. Maar ik legde maar niets uit. In plaats daarvan oefende ik nog wat boze gezichten. Misschien nuttig voor de volgende keer.

Er zijn natuurlijk ook glorieuze aspecten aan onze relatie. Ten eerste al dat gereis. De ene week Brussel (exotisch), de andere week New York (nog exotischer). Reizen doe ik de hele tijd, en dat zonder een interessante zaken-carrière die daartoe nijpt. Sterker nog, qua werk heb ik

niets op al die plekken te zoeken. Ik kom er vooral omdat Meneertje er voor zijn werk moet zijn. En voor de liefde, om lekker uit eten te gaan met Meneertje en om, bij goed weer, samen in het park te liggen.

Als ik net in New York ben aangekomen, voor de derde keer in drie maanden, trek ik schone, leuke kleren aan en gaan we meteen in het park liggen. Spontaan neerstrijken in de New Yorkse natuur is trouwens helemaal niet zo makkelijk als het lijkt, als je met een neuroot als ik zit opgescheept.

Een graad of vierenveertig, vochtigheidsgehalte negenennegentig procent, middag, park.

Hij: Laten we hier gaan liggen.

Zij: Is dat een drol?

Hij: Nee. Gewoon een dik takje.

Zij: Volgens mij kan het kleedje beter andersom.

Hij: Waarom is dat beter?

Zij: Die kant is lichter. Trekt minder zon aan.

Hij: Kom even liggen.

Zij: Eerst mijn schoenen uit. Nee wacht, eerst de tasjes op de hoeken zetten. O. Nou pas ik er niet meer bij. Wacht, even de tasjes aan één kant zetten... Blijf nou staan.

Hij: Wat?

Zij: Ik heb het tegen het tasje. Denk je dat die man naar ons staat te gluren?

Hij: Welke man?
Zij: Die postbodeachtige man.
Hij: Nee, die kijkt naar die andere man. Die daar. Met dat haar. Wil je zo water halen?
Zij: Dan moet ik weer plassen.
Hij: Maar ik heb best wel dorst.
Zij: Ja, ik ook, ik ben helemaal uitgedroogd, echt gedehydrateerd volgens mij, maar dan moeten we weer naar dat vreemde wc'tje.
Hij: Kom nou even liggen.
Zij: Heb jij je creditcard eigenlijk bij je?
Hij: Hoezo?
Zij: Voor als we in slaap vallen. Dat hij dan niet gestolen wordt.
Hij: Ik slaap niet zo diep.
(stilte)
Zij: Volgens mij verbrand je onder je oor. Verbrand ik daar ook? Kijk eens? Onder mijn oor?
Hij: Nee. Ik ga even soezelen.
(stilte)
Zij: Die kinderen daar willen volgens mij gewoon die frisbee tegen ons aan gooien. Zie je ze? Echt *evil*.
Hij: Gewoon gaan liggen. Dan raakt hij je niet.
Zij: Hé, daar is die postbode weer.
Hij: Ssst. Even stil.

Zij: Ja. Ik ga nu lekker soezelen. Mmm. Lekker soezelen.

(stilte)

Zij: Vind jij het hier nou wel echt naar buitenlucht ruiken?

Meneertje Knipperlicht en ik maken samen veel avonturen mee. Dat komt doordat hij nogal avontuurlijk is aangelegd. Ik niet, ik wil het liefst de hele tijd thuis met hem op de bank zitten en aan elkaar vragen wie er vanavond naar de videotheek zal gaan om een dvd te halen. Maar hij is erg van ‘Laten we afspreken in Montreux!’, ‘Laten we in een bubbelbad in Saint-ingewikkelde Franse naam gaan liggen!’, ‘Laten we in een minitreintje een berg op rijden en daar de weg kwijtraken en tot de conclusie komen dat er maar één treintje per dag blijkt te gaan!’

Eigenlijk leuk, zo’n vriend, want je wordt er zelf ook heel avontuurlijk van. We hebben een tijdje geleden uitgerekend dat we in drie jaar tijd op zevenenzeventig plekken zijn geweest.

Ik was amper een paar dagen in New York toen hij ineens zei: ‘Ik heb een reis naar Bermuda geboekt.’ Ik had niets door, want hij zat gewoon achter zijn computer. Maar daar zat hij dus die reis te boeken. Eerst zei ik: ‘Nee.’

Toen zei ik: ‘Ja!’ En toen zei ik: ‘Ik betaal het je allemaal terug, maar nu nog niet.’

Op Bermuda (ontvangst door *one man steelband*) bleek al gauw wat Meneertje Knipperlichts geheime agenda was voor deze vakantie: op een brommer rijden. Hij had dat nog nooit gedaan – hij is net zo onderontwikkeld op het gebied van de besturing van vehikels als ik – maar wilde het heel graag. Dus deed ik ineens iets wat zich liet kwalificeren als het vervullen van een goed voornemen. Het was eng, het was snel, en het vereiste een dappere Aaf. En ik deed het. Ja. Ik heb voor het eerst van mijn leven op een brommer gereden.

Sommige mensen associëren brommers met huisvrouwen en boodschappentassen; ik associeer een brommer met enorm hoge snelheden, en dus met enorm grote risico's. Mijn fiets gaat mij soms al te snel. Mijn eerste confrontatie met een brommer was dus heftig.

Maar ik moest wel: ik was op vakantie, er waren lange afstanden en weinig bussen. Meneertje, die al zijn hele leven de ambitie heeft gehad om een soort intelligente hell's angel te zijn, had inmiddels diverse keren het woord ‘brommer’ laten vallen. Hij wist niet dat het berijden van een brommer voor mij gelijkstond aan het tegelijkertijd bedienen van een elektrische zaag, een klein

zweefvliegtuig en een heel ingewikkeld computerspeltje.

Toen we bij de verhuurmeneer waren aangekomen, begon het hem pas te dagen. 'Je ziet eruit als een lam dat naar de slachtbank wordt gebracht,' merkte hij finzinnig op. 'Dat ben ik toch ook, sukkel,' had ik willen antwoorden als mijn tong niet net als de rest van mijn lichaam verlamd van doodsangst was geweest.

Een witte helm werd op mijn hoofd gezet, een zadel verscheen ergens, ik moest draaien aan een versnelling – en ineens reed ik. Nou ja, ineens, na een schier oneindig aantal zweterige proefrondjes, waarbij ik mezelf, mijn brommer, een onschuldige boom en een paar toeristen in ernstig gevaar bracht. Daarna werd ik in staat geacht de echte wereld in te rijden. En. Dat ging.

Ik, die alleen een A-diploma heeft, die niet kan schaatsen/autorijden/bokspringen (ik vind hinkelen al best een uitdaging), ik reed. Goed, er vormde zich een file van zes kilometer achter me terwijl ik in mijn eigen tempo (12 km/u) de weg overmeesterde. Maar dat maakte niet uit. Mijn haar wapperde onder mijn helm, ik gilte woorden als 'jong!' en 'vrij!' en voelde me *mad, bad and dangerous to know*. Ik was een motormuis.

Na die motorvakantie was het even wennen om weer terug te zijn in Amsterdam. Ik woon daar op een piepkleine kamer, met een keuken erbij die ik deel met mijn huisgenote M. Vanuit de piepkleine kamer schrijf ik stukjes voor allerlei bladen.

Even voor het schrille contrast: op vakantie met Meneertje zitten we meestal in een of andere glorieuze suite met een bank met allemaal dikke kussens en heel ingewikkeld bedlinnen.

Maar het gaat niet alleen om de opmerkelijke afname van luxe, het gaat vooral om het gemis van Meneertje als ik weer thuis ben. Niemand die in een zelfbedacht liefdes-taaltje zegt: 'Welterusten, lief Avelé.' Niemand die probeert om een foto van me te maken terwijl ik een heel oude bikini aan het aantrekken ben. En niemand om eindeloos ruzie mee te maken over 'Waar gaan we nou eindelijk wonen en komen we ooit echt bij elkaar?'

Dus ik ben tot de conclusie gekomen dat ik praktisch gezien een non ben. Wat is de definitie van een non? Een vrouw die getrouwd is met een onzichtbare man die (haast) nooit iemand ziet. Dat ben ik ook. Meneertje woont aan de andere kant van de wereld, en ik zie hem wel eens, maar mijn vrienden, familie en collega's zien hem (haast) nooit. Hier in Nederland opereer ik als een vrijgezel die trouw is aan een onzichtbare entiteit. Het

enige verschil tussen mijn relatie en de relatie tussen een non en God die ik tot nu toe heb kunnen bespeuren, is dat mijn vriend geen baard heeft en nogal zacht praat (God is denk ik vrij luidruchtig).

Met deze en aanverwante gedachten confronteerde ik Meneertje, alias God, zodra ik terug was door de telefoon. Ik zette het daarbij af en toe op een schreeuwen, maar het mocht niet baten. God was onverbiddelijk. Hij wil niet naar Nederland verhuizen. En het grappige is dat hij ook niet wil dat ik naar New York verhuisde. Hij is een van de weinige (ik denk dat het er maar één is, eigenlijk) mensen op de wereld die het heel prettig vinden om ver, ver, zo ver mogelijk van hun geliefde af te wonen.

Nu is de prangende vraag: wil ik wel een non zijn? Kijk, voor echte nonnen zijn de voordelen duidelijk. Nonnen hebben een relatie met God, toch een van de meer invloedrijke figuren van het heelal. Nonnen worden alom gerespecteerd, in ieder geval door bejaarden. Nonnen wonen vaak in mooie klassieke kloosters in strakke, minimalistische kamertjes. Het schijnt dat je daar ook heerlijk bier kunt drinken en kaarsen kunt leren maken. Dat lijkt mij heel leuk. En nonnen breken soms door in topfilms als *The Sound of Music*. Wat wil een mens nog meer? Het enige nadeel, in mijn ogen, is dat nonnen veel schijnen te voetballen. Daar vind ik niets aan.

Maar ik ben alleen een non qua onzichtbare vriend, dus al die voordeeltjes pik ik niet mee. Ik deel mijn leven met iemand die niemand kan zien, en ho maar dat ik daarvoor beloond word met iets als het eeuwige paradijs, of lekker kloosterbier. Om van een rol in *The Sound of Music* nog maar te zwijgen.

Een joods bejaardentehuis in Chinatown

Waarin Aaf officieel krankzinnig dreigt te worden van haar langeafstandsrelatie (of in ieder geval onofficieel krankzinnig) en haar koffers pakt om naar New York te verhuizen. Voor eeuwig, volgens de planning.

Toen ik echt begon te denken dat mijn leven minder leuk was dan dat van een zesentachtigjarige non die nog maagd was, begon ik me zorgen te maken. En Meneertje ook, kennelijk. Want hij zei ineens, aan de telefoon: 'Mischien moet je toch in New York komen wonen.'

Op zich was het onhandig dat hij dat ineens zei, want ik had net een nieuwe baan gevonden, als redacteur bij een groot glimmend modeblad. En hij zei het op dag één van mijn baan daar. Dus ik was in dubio. Aan de ene kant was er het grote, glimmende modeblad, waarover ik toen nog allerlei illusies koesterde, bijvoorbeeld dat ik er alle-

maal gratis kleren zou krijgen. En aan de andere kant was er Meneertje, de liefde van mijn leven, die mij jarenlang op afstand van zijn huis had gehouden, zo fanatiek dat hij er bijna een lange, scherpe stok bij gebruikte, en die nu ineens opperde dat ik maar bij hem moest intrekken.

Maar de beslissing was redelijk snel genomen. Ik was bijna dertig. Het was tijd om ervoor te gaan. Voor de liefde, dus. Ik zegde mijn baan op. En ik verhuurde mijn huis voor onbepaalde tijd aan iemand die het niet erg vond dat sommige muren oranje waren. En mijn vrienden – nee, die zei ik niet op, maar ik wist dat emigratie vriendschap niet echt ten goede komt. (Heel vreemd hoe dat werkt.) En nu zit ik dus vrij plots in New York, met twee koffers en nog geen plek om te wonen. Meneertje vindt namelijk – en daarom vind ik het ook maar, voor het gemak en omdat het stoer klinkt – dat het beter is om eerst een tijdje apart te wonen. Dus zijn we op zoek naar een huis voor mij.

Karel van het Reve schreef dat heimwee een soort pijn boven in de maagstreek is. Dat klopt, maar bij mij zijn er nog meer symptomen: pijn in min of meer alle streken van het lichaam, slapeloosheid en nogal veel gehuil, ook op momenten dat het niet echt uitkomt (in

volle, gezellige restaurants, in metro's, op straat).

Het irritante van heimwee, afgezien van al die symptomen, is dat het niet ophoudt. Net als met verliefdheid, liefdesverdriet en kiespijn kun je aan niets anders denken. Denken is niet het goede woord, trouwens, er komt weinig denken aan heimwee te pas. Het is meer een soort constante, onvrijwillige stroom associaties: je ziet iemand die op je broer lijkt, en dan denk je *broerbroerbroer, is niet hier*, en dan kan het snotteren beginnen. Je ziet een koffie verkeerd (kan gebeuren), dan denk je *gezellig en spontaan koffiedrinken met vriendin, kan hier niet*, dan kun je alweer de Kleenex tevoorschijn halen. De vreemdste dingen mis je ineens intens. Laatst miste ik zelfs mijn fietstas.

Op straat ben ik jaloers op mensen die mobiel telefoneren. Zij hebben iemand om mee te praten, denk ik en ik kijk ze vuil aan. Ik wil met iedereen vrienden worden (heb ik in Nederland weinig last van). Een voorbeeld: een vrouw complimenteerde mij op straat met mijn vreemde roze schoenen, en ik wilde haar meteen uitnodigen om een glaasje wijn bij me te komen drinken, misschien samen wat te eten, en eventueel bij elkaar te logeren en kussengevechten te houden. Gelukkig wist ik me in te houden en zei ik alleen iets te hartstochtelijk: *'Thank you, thank you, thank you.'*

Dat het hier regent, helpt niet. Dat ik al twee weken uit een koffer leef en dat nu alles bij de wasserette is (waarom heeft niemand hier een wasmachine? Belachelijk!) en ik een onderbroek van Meneertje aanheb met een vreemde zebraprint die steeds boven mijn spijkerbroek uitkomt, helpt ook niet. Ik zou er natuurlijk de humor van kunnen inzien, maar mijn heimweehormonen zijn humorloos.

Vanavond ga ik naar een borrel voor Scandinaviërs die net in New York zijn komen wonen. Misschien kan ik daar wat mensen leren kennen. Ik ben niet Scandinavisch, maar ik ben wel wanhopig.

Ik ben al drie keer eerder naar Amerika gesemigreerd. Toen ik zeven was, gingen we in Minnesota wonen, officieel de koudste plek op aarde (vind ik). Op mijn achttiende ging ik studeren in datzelfde arctische oord, dus dat was weer een jaar in de sneeuw bivakkeren. En op mijn drieëntwintigste studeerde ik een jaar in New York, waar ik onder een Koreaanse sliep. We deelden namelijk een stapelbed.

Je zou dus kunnen zeggen dat ik alles wel weet van Amerika. Ik weet ook best veel: hoeveel fooi je moet geven aan het meisje dat je haar wast bij de kapper – veel meer dan je denkt – dat de wasmachines in de wasseret-

tes je kleren kapotmaken, en dat het woord ‘douche’ hier iets heel anders betekent dan in Nederland. Ik heb me vaak een halve Amerikaan gewaand. Ik heb zelfs ooit een restaurant ge-*sued* omdat hun zonnescerm op mijn hoofd gevallen was, en daarmee heb ik vijfduizend dollar verdiend. Toen ik die cheque in mijn brievenbus kreeg, wist ik dat ik hard op weg was om een volleeerde Amerikaan te worden.

Maar nu heb ik toch last van een milde cultuurshock. Mijn nieuwe woning, die we vorige week via de Russische manicure van Meneertje hebben gevonden – de juiste connecties zijn alles in deze stad – is namelijk een joods bejaardentehuis in China. Of: het is een flat waar overwegend joodse bejaarden wonen, pal in Chinatown.

Zowel het Chinese aspect als de joodse bejaardenfactor brengen mij in de war. Zo is er hier een metrohalte waar vaak werkzaamheden zijn. Het spoor wordt gerepareerd, of er rijden een dag geen treinen. Over die werkzaamheden hangen allerlei affiches op het metrostation. Maar die zijn in het Chinees gesteld. Dus sta ik uren op de metro te wachten, niet wetende of er op het postertje achter mij zou kunnen staan: ‘De F-lijn gaat pas weer rijden in de nazomer van 2010.’

Ook mysterieus is de lift in mijn gebouw. Ik woon op de vijftiende verdieping, dus ik ga niet met de trap. Zelfs

in gevallen van volledige stroomstoring zal ik op de lift wachten. Het vreemde: bij mijn lift zijn af en toe alle knopjes ingedrukt, dus van verdieping één tot en met twintig. Niet prettig als je naar de vijftiende moet. Ik was er heilig van overtuigd dat een bejaarde kwajongen zich met de knopjes vermaakte. Ik stond namelijk de eerste dag in de lift met een jiddisch mannetje met pretoogjes dat zei: 'In deze lift zijn alle knopjes ingedrukt, hoor.' Maar de volgende dag was dat niet meer zo. Een week later weer wel. Vreemd.

Tot het kwartje viel. De lift deed steeds zo vreemd op vrijdag en zaterdag. Sabbat valt op vrijdag en zaterdag. De joodse bejaarden mogen dan niets met elektriciteit te maken hebben. Dus zorgt het management van het flatgebouw dat op die dagen alle liftknopjes automatisch aanspringen. Weer één ding minder om niets van te snappen. Hoewel ik mijn theorie over de bejaarde guit leuker vond.

Het is ontzettend plezierig om constant omgeven te zijn door bejaarden, maar soms moet ik even weg uit mijn flat. Gelukkig is er best veel te doen in New York. Zondag komt bijvoorbeeld de dalai lama naar Central Park, maar ik heb even genoeg grootheden gezien voor de komende maand. Ik heb gisteren oog in oog gestaan met Nijntje